Надіє! Мила! Блага приноснице,
Що в дім смутного входиш без гордості,
Служити рада, благородна,
Лад що ведеш між богів і смертних,

Де ти? Я мало жив, але холодом
Мій вечір дише. Тихий вже тут я став,
Неначе тінь; уже без пісні
Серце, здригаючись, меркне в грудях.

В долині свіжій, там, де потік щодня
З гори клекоче, де пізньоцвіт, мій друг,
Цвіте для мене в день осінній,
Там, в тишині, о принадна, хочу

Тебе шукати,— як і вночі, коли
Життя незриме в лісі підноситься,
І надо мною завжди вірні
Зорі, радіючі квіти, сяють.

Етеру дочко! З саду з'явись Отця,
А як не смієш ти надійти, мов гість
Землі, то серце ти стряси це
Іншим, інакше стряси це серце!